

Naši izseljenci se vračajo iz Nemčije

Stalni izseljenci in sezonski delavec

Ljubljana, 2. oktobra
Usodni mednarodni dogodki zadnjega časa so povzročili celo vrsto velikih sprememb, ki se kažejo posredno in neposredno tudi v nevtralnih državah. Zdaj, ko se dogodki takoj nagnijo vrste in so v razpravi življenjska vprašanja držav in narodov, tem lažje prezremo usodo posameznikov. Sicer v tem primeru niti ne gre le za usodo posameznika, temveč za večjo skupino ljudi, prizadetih zaradi mednarodnih sprememb, za naše izseljence. Marsik je najbrž pozabil na naše rojake, ki so ob izbruhu vojne ostali v tujini, v državah, ki so se začeli vojskovati. Tuk pred začetkom vojne ste čitali — lahko bi rekli — o pravem preseljevanju narodov

iz Evrope v Ameriko in med drugimi kontinenti, zlasti pa med državami v zahodni in srednji Evropi. Tisoče Angležev je odpotovalo iz Nemčije v Anglijo, mnogo Francov se je vrnilo v svojo domovino in tudi Nemci so potovali v množičah v Nemčijo iz številnih držav. Še preden je bilo to veliko preseljevanje končano, tako zlovesče med mnogimi znaki, da se bo vojna začela kmalu — so že začeli grmeti topovi. Ali se naši rojaki niso tedaj vračali?

Pač. Tudi nje je zajela psihoza ter se jih polastiila vznemirjenost. V tistih burnih dneh pred mesecem zadnjem dne avgusta in še prvi teden septembra se je bilo težko ustavljal valovom množic, ki so se v ne-navadnem strahu in zbganostmi razgibale v evropskih državah: zdeclo se je, kakor da hotejo vsi ljude zbežati in da potujejo vse brez prvega smotra, kajti vlaki so bili vsi prenartani, nasi so vozili v kartonki smer. Nudili so se podobni priзорi kakor ob koncu svetovne vojne leta 1918, a tedaj so vlaki odvazali ljudi ob bojišču, tedaj je bil konec. zdaj se je pa obetaš začetek.

Tiste dni se je vrnilo precej naših rojakov iz držav zahodne Evrope, predvsem iz Nemčije. Koliko se jih je vrnilo, ni ugotovljeno natančno. Lahko pa rečemo, da je naših rojakov ostalo v vojskovačih se državah v primeru izseljencih drugih držav še mnogo. Naši izseljenci, se pač ne morejo tako lahko odločiti za vrtnitev v domovino ed tam, kjer imajo zasluzek in družine. Ali naj puste vse, še to kar imajo, skromne premičenje, pohištvo, ter se podajo na pot v negotovost? Mnogi so

z domaćim krajem pretrgali že skoraj vse vezi,

komaj vedo, kam so pristojni. Njihovi otroci ne znajo več slovenski. Izseljenci seveda še niso povsem pozabili domovine, morda mi pozabljamo bolj na nje kakor oni na nas. Zavedajo se pa, da doma težko dobe zasluzek in da so prav zaradi take morali zapustiti domovino. Kaj zdaj, ko se je začela vojna? Vsi se prav dobro spominjajo vojne pred 25 leti. Zato si pač vsak želi, da bi se umaknil kamoriki iz države, ki je v vojni. Večina se jih je vrnila zato, ker so se bali stradanja in drugih posledic vojne. Ceprav niso vedeli, ali bodo dobili delo ali ne in ne, kam se naj obrnejo, ven-

dar so se takoj pocutili bolje, čim so se prepeljali čez mejo. Drugi so ostali, da počakajo na razvoj dogodka. Najprej so se vrnilii samci, ki so se najlaže odločili za preselešev.

Izredne težave s potovanjem tiste dni, ko so vlaki vozili brez voznega reda, so se zdele nekaterim klubij vsemu ugodnost. Lahko so prepeljali čez mejo nekoliko več denarja, kakor je dovoljeno, saj niti bila mogoča kontrola na vseh mestnih postajah zaradi izrednega navalja. Iz Nemčije je dovoljno izvoziti le po 10 mark. Nekateri izseljenci so tedaj prepeljali nekoliko več,

sta, da sta morala pustiti v Nemčiji po hišto, a s seboj nista smela vzeti več denarja kakor po 10 mark. Zelo sta se veseli, ko sta videla, da je pri nas povsed na prodaj dovolj tudi brez kart.

K sreči imajo sklad za podpiranje vračajočih se izseljencev, da je pomagano napotrebnejšim v začetku. Seveda pa s tem vprašanje vračajočih se izseljencev nikakor ni resno, zlasti, če izseljenci ne morejo dobiti kmalu dela in ce se nimajo nikamor za teči. Podeželske občine navadno zavarjuje vse takšne, vse prej kakor ljube goste. Znasnilo pa je, da vračajoči se izseljenci prosijo povsed v uradih, kamor se obražejo za pomoč, dela. Podpora sicer radi sprejemajo, saj so jih potrebeni, vendar se skrbti iznebe šele, ko dobe delo. Zdaj, ko kaže, da se bo vrnilo mnogo izseljencev, bi bilo potrebno ukreneti takoj nekaj, saj ljudje ne morejo čakati na cestu.

Vse vračajoče se izseljence bi naj imeli v evidenci,

a uradom bi naj nudili možnost, da bi izseljence lahko takoj pošiljali bodisi na delo ali kamoroli v začasno zatočišče, kjer bi jim nudili vsaj streho nad glavo.

Naši listi pogosto poročajo o pritožbah nekaterih sezonskih delavcev v Nemčiji. Koliko je resnice v teh pritožbah, ne moremo ugotovljati; zdaj se izseljenci vračajo predvsem zaradi vojne in ne splošnih razmer. Omeniti je pa treba, da nemški urad dela, pod čigar pritožnost spada nadzorstvo nad sezonskimi deli in dodeljevanje delavcev posameznim delodajalcem, zelo strogo nadzira tudi delovne odnose. Zaradi neke pritožbe sezonske delavcev — pisala je neki izseljenski organizaciji, kako se ji godi in organizacija je posredovala, da so nemške oblasti zvezdele za pritožbo — je prisilo do stroge revizije. Nemške oblasti odgovore na vsako pritožbo s strogo remeduro, z močnim pritiskom pri delodajalcu. S tem pa seveda ni retčno, da je mogoče odpraviti vse vročke nezadovoljstva.

Nekateri naši delavci misijo, da je zdaj posebno lahko dobiti delo v Nemčiji, ker se marsik opaža pomanjkanje delovnih sil, zlasti še, ker so nekatera zasebna podjetja iz bivše Avstrije nabirala delavstvo v inozemstvu. Toda 4. septembra je naše ministrstvo za socialno politiko obvestilo izseljenske urade, da je nemško ministrstvo deli izdalo strogo prepoved najemanjje delavstva v inozemstvu, celo v protektoratu. Prepovedano je tudi oglaševanje v časopisih. Hkrati je bilo tudi prepovedano posiljanje zasluzka izseljencev v druge države brez odobrenja devizne centrale. Znamo je, da je zdaj potreben za potovanje v Nemčijo vizum nemškega konzulata. Samo po sebi se pa razume, da zdaj tudi nikogar ne mika, da bi si šel iskat zasluzka v vojskujočo se državo.

Naši so se po vračati ruderjati, ki so bili v Nemčiji zaposleni že desetletje. Obmejne pokrajnine so namreč začeli evakuirati in prav tam je v premogovnikih zaposleno mnogo naših ljudi. V soboto sta prispevala v Ljubljano dva ruderja, ki sta bila zaposlena v premogovnikih v okolici Aachna. Izselila sta se že kmalu po vojni. Oba sta poročena, in sicer v Nemčkama, zato tudi otroci ne znajo slovenski. Pričovedovala

se bo treba osebnim željam, da posledice ne bodo prehude.

Dne 13. oktobra bo Venera v konjunkciji z luninim vozom, dan bo ugoden za skupno sodelovanje in za priteček ljubezenških odobnjev.

Dne 14. oktobra bo Mars v polkvadratru z Neptunom. Kritičnost tega aspekta se bo pokazala v industriji, trgovini in v prometu, pri posameznikih pa bo povzročila depresije in neprivednost, ki utegne imeti težke posledice.

Od 21. do 25. oktobra se kupičijo kritični aspekti, tako opozicijo med Solncem in Saturnom dne 22. oktobra in opozicijo med Merkurjem in Uranom dne 25. oktobra. Aspekti kažejo na eksplozije in katastrofe v rudnikih, kakor tudi na možnost, da bo do elementarnega katastrofe uničile cele predele. Posebno nevarni bodo dnevi okrog 25. oktobra, ki bodo prinesli neprjetna presečenja. Posamezniki bodo v teh dneh doživljaj depreseje in bodo v takem razpoloženju nespatno ravnali ter povzročili konflikte v občevanju z drugimi.

Dne 30. oktobra bosta Venera in Uran v kritični opoziciji, aspekt kaže na krize v družabnem življenju in na presečenja v osebnih zvezah in v političnih zvezah. Posamezniki, ki bodo podlegli vplivu, utegnejo povzročiti z neodgovornim in brezvestnim ravnanjem samo nesrečo. V splošnem pa torej mesec oktober mesec s številimi aspekti, ki napovedujejo kritične dogodke v mednarodnem in v zasebnem življenju. Posamezniki svetovnih dogodkov ne morejo usmerjati s svojo dobro voljo, pač pa svoje osebno življenje s pomočjo samoobsvrajanja in disciplinirano lahko tako upravljajo, da preprečijo pogubne učinkove vseh oktobrskih kritičnih kozmičnih vplivov.

iz katere so vodila vrata v ta hram. Tam je zagledal pred običajno zaklenjena kapelico sv. Zenona zagotoneno neznanco. Čuvaj je na njegovo prošnjo odpril kapelico. Videč, da neznanca noče vstopiti za njim v kapelico, jo je pozval s prstom. V poltemi kapelice v svitu prizpane sveče je trepetal nežnih odtenkov modre in rdeče barve mozaik v ozadju starinskega, že nekoliko obledenega zlata kar je dajalo kolorito posebno nežnost. Ta menjajoča se igra barv skupno ciprišnim vonjem je napolnila dušo s posebnim mirom posvečenega kraja. Ko se je ozrl, ni opazil ženske, ki je bila vstopila za njim v kapelico. Ni se zanimala za celotno sliko kapelice, niti za genialno bizantinsko mozaično umetnost, pač je pa klečala na tleh pred koščkom stebra, h kateremu je bil privezan Krist, ko so ga biclali.

Ko je odhajal Murzajev iz kapelice, je začutil, da se je nekdo dotaknil njegove roke. Pri njem je stala skrivenostna žena. Segel je v žep po denarnico, toda neznanca je brž zaščetala v italijansčini:

— Ne...
— Kaj torej želite, signora?
— Milosti in usmiljenja.
— Kaj morem storiti za vas?
— Čujte izpoved moje zločinske duše.
— Duševno bolna, — je pomisli Murzajev in dejal: — Saj nisem duhovnik in celo katoličan nisem.
— To mi je znano, toda svoje gorje morem olajšati samo pred vami. Ne odklanjajte nesrečnici tega dobrega dela.
— Kdo ste? — je vprašal Murzajev, presenečen po njeni čudni prošnji.

— Kdo sem? Ali ste veči italijanščine? — je vprašala namestu odgovora.

— Toliko, da lahko vse razumem.

Neznanca je molčala in vse njeni telo je drgetalo.

— Kdo ste torej? — je ponovil Murzajev svoje vprašanje.

— Izmeček človeške družbe. Žena, ki je prodala svojo dušo hudiču. Ne zavračajte moje prošnje, poslušajte ženo, ki jo teži težak zločin, ki je pa že prestala svojo zasluzeno kazeno.

— Vi ste Italijanka, kaj ne? — je vprašal Murzajev.

— Pa naj bom torej Italijanka. Vi ste pa Rus. Pravijo, da je med vami mnogo usmiljenih ljudi.

— Cemu ste se s svojo prošnjo obrnili prav name? Kje ste me videli?

— Prvič sem vas videla pri vrati samostana, ko so dajali lačnim jesti. S svojim sočutnim pogledom, s katerim ste me takrat očinili, ste si takoj pridobili moje zaupanje in zdramili v meni vročo željo, da bi odkrila svojo skrivenost pravam.

— Toda tu za to ni primeren kraj, — je dejal Murzajev, ki je bil že pripravljen izpolniti njen željo. — Mrači se, kmalu se prične tu večerna služba božja.

— Priznam, da je pozno, a moja izpoved bo dolga. Zato vas prosim, da bi se kje sestala.

— Kje?

— S svojim grehom v duši in ker sem tako slabo oblečena, se izogibjem ljudi. Zato vas prosim, da bi prišli tja, kjer jih je malo. Ali se ne bojite južnega solnca?

Miha Laznik

70 letnik

Zidan most, 1. oktobra
Kdo ne poзна Miha Laznika z njegovo častitljivo brado? Je to mož visoke postave, gibčih in urnih nog kakršnih je le malo med nami. V nedeljo je praznoval 70-letnico rojstva na svojem domu v Ameriki na Zidanem mostu.

Rodil se je 1. oktobra 1869. Po dovršeni ljudski šoli v Zagorju ob Savi je nastopal na železniško službo v Celju, nato pa v Tr-

boviji. Po vojaški službi je opravil prisarniške posle pri Trboveljski premogokopni družbi v Trboviji. Na poziv železniške direkcije se je zopet povrnal na postajo v Trboviji, kjer je sčasoma postal vojni mojster. Kot premikanil nadziratelj je bil prenešen leta 1896 na Zidan most, kjer je opravil težko v odgovorno službo vse do upokojitve 8. marca 1927. Po 37-letnem službovanju je bil upokojen v činu uradnika III. kategorije.

Naj jubilant je odločno naprednega mladjenja in kot tak zvest naročnikom naših predpisnih listov. Leta 1902 je ustanovil na Zidanem mostu »Železničarski godbo«, katero vodi še danes. Ob 25-letnici društvenega delovanja mu je odbor izbral častno priznanje. Daleč naokoli je znani kot izvrstan ribič. Prvega sulca, ki je bil težak 9 kg, je vzel, ko mu je bilo 11 let. Kot član SLD je tudi straten lovec, zato ni čuda, da je pri svoji starosti še vedno tako mladinski cilj v krepak.

Z življenjsko družico si je izbral kot 24letni uslužbenec gdč. Antonijo Perkon. Iz tega zakona je ostala hčerka Zofija, ki je umrla predlanskim, stara 37 let. Drugič se je poročil z go Justino Tabor in ima sedaj prijazno letovičarsko gostinstvo na Bršlju blizu Zidanega mosta. Gostilna je znana zlasti številnim Zagrebčanom in Celjanom.

Jubilantu želimo, da bi ga usoda hraniča še mnogo let zdravega in člega.

Norma Shearer se je težko dokopala do slave

Zmagala je bolj s svojo železno voljo in inteligenco

kator z lepoto in dražestjo

Norma Shearer, znana hollywoodska filmska zvezda, je bila rojena v Montreale. Živelja je v dokaj ugodnih razmerah s svojim ocetom in materjo ter z bratom in sestro, dokler ni umrl njen starci oče, ki je bil premožen trgovec in je vzdrževal tudi družino svojega sina, Norminga očeta. V Kanadi so zime dolge in hude. Mala Norma je prebjala večji del svoje mladosti v očetovih hiši. Niti v šoli ni hodila, ker je bila šola precej oddaljena in je bila Norma rahlega zdravja. Boj kakor s knjigami se je zabavala s starim klavirjem, ki je bil že v hiši, preden se je rodila. Za glasbo je že v zgodnjih mladosti kazala izredno zanimanje. Od svojega osmega leta jo je posluvel nekki domačin, ki je igral na klavir za svojo zabavo ter občudoval malo mojstrico. Z 12 letom so se prilezli za Normo Shearer težki časi. Stari oče je umrl, oče pa ni bil sposoben za vodstvo trgovskih poslov svojega očeta. Nekega dne si je morala Norma Shearer poiskati primeren zasluzek.

Trgovec z glasbili jo je najel, da je predvajala na klavirju skladbe, za katere so se kupci zanimali. Njen oče je med tem obdel v in postal nesposoben za sleherno službo. Norma in njena mati sta moralni odsljek sami skrbeti za družino. Norma se je odločila in je odpotovala v New York z namenom, da sprejme kakoršnoki službo pri gledališču, kinu ali kjerjaku. Očeta so sprejeli neki prijatelji v Montréalu, žena in Norma Shearer so odpotivali v New York. Moralni so prodali vse svoje pohtivo, da so si lahko kupili vozne listike. Norma je imela v žepu nekaj dolgarjev in priporočilno pismo za ravnatelja kabreta, slavnega Florenza Siegfieda. V bredni sobici se je družina nastanila. Mati si je poiskala zasluzek kot posrečnica, Norma pa je počivala v nočni lokal, kjer je vladal Siegfied. Ker ni znala plesati, je ni mogel angažirati niti kot nadavnino plesalko-statistko. Odpravil jo je izjavno: Ničesar nimam za tebe otrok, premažnjava si ne in znaš plesati. Zelo mi je žal, toda tak je.

S pomočjo številnih agencij je skušala Norma priti le do primerne dela in zasluzka. Doma so že stradali, ko je dobita pozivna pozivka, da je zavajala. Norma je imela v žepu nekaj dolgarjev in priporočilno pismo za ravnatelja kabreta. Doma so že stradali, ko je dobita pozivna pozivka, da je zavajala. Norma je imela v žepu nekaj dolgarjev in priporočilno pismo za ravnatelja kabreta. Doma so že stradali, ko je dobita pozivna pozivka, da je zavajala. Norma